

DE WERELD IN.

„Wie zou niet graag eens rond gaan zien
Hoe 't elders is geschapen?
En eigen haard een poos ontvlien
In stee van thuis te slapen?
Voor mij, het reizen streeft mijn zin
En 't heeft veel goeds en nuttigs in!”

Ik weet nog, hoe graag we dit versje zongen op school. En hoe we, in onze verbeelding, er dan op uit gingen, niet per trein, o neen, maar gewapend met een stevigen wandelstok en in een pakje op den rug slechts het hoog noodige.

En dat zulk een manier van reizen ook nu nog wel in trek is onder de jongelui, merken we ieder jaar na de zomervacantie, als we de verslagen krijgen van voetreizen, en, meer modern misschien, van fietstochten.

Maar niet alle reizen is een reizen voor plezier.

Ik spreek nu niet eens van onzen tegenwoordigen tijd, waarin beperkte treinloop, beperkte ruimte, en misschien ook wel beperkte geldmiddelen doen thuis blijven, wie niet noodzakelijk er uit behoeft.

Ook vroeger, ook zelfs voor wie omringd werd door alle mogelijke comfort, was 't wel eens meer uit noodzaak dan uit vrijen wil, dat zoo menigeen op reis toog.

En dan zij, die ook het comfort nog moesten missen, die slechts door een uitgespreiden doek en een als kussen gebruikten reiszak de harde banken wat minder hard konden doen worden!

O, zeker, als men jong is en gezond, en als 't geschiedt uit vrijen wil, dan draagt men die dingen gemakkelijk en gevoelt ze nauwelijks.

Maar wanneer men als 't ware uitgedreven wordt uit een vertrouwde omgeving, om in den vreemde arbeid en brood te zoeken, dat thuis niet gevonden werd, dan wegen juist de kleine ongerieflijkheden te zwaarder.

En als men dan, gelijk de moeder op onze plaat, niet slechts heeft te zorgen voor zichzelf, doch ook voor een kind, dat de vermoeienissen spoediger nog gevoelt, dan is de reis waarlijk geen plezierreis.

Het lijkt er tenminste niet naar, dat het gedachten aan komend genot zijn, die de vrouw bezig houden.

En ook het meisje, schoon moederzorg het haar zoo gemakkelijk mogelijk gemaakt heeft, kijkt te ernstig, te bezorgd bijna voor een kind van haar leeftijd.

Wie en wat ze zijn?

Twee uit zoovelen, mogen we wel zeggen.

Want zijn er niet veel vrouwen, wier huwelijksgeeluk kort maar duurde, en die daarna den harten levensstrijd alleen moeten strijden? Alleen, voor zichzelf en voor haar kind?

Zijn er vooral nu niet velen derzulke onder onze zusters in de oorlogvoerende landen?

Voor zichzelf en voor haar kind.

Het lijkt moeilijker door dit laatste.

Het is in sommige opzichten ook moeilijker.

En toch, er ligt een verborgen zegen in.

't Is zoo'n arm, zoo'n platvloersch leven, wanneer er alleen maar gewerkt wordt om eigen lichamelijk bestaan te onderhouden.

En nu weet ik heel best, dat er voor de weduwe, even goed als voor de ongetrouwde vrouw, wel arbeid is, waarin

ze bezig kan zijn in dienende liefde en tegelijk zelf een levensbestaan vinden. Maar wanneer er een groote smart in ons leven gekomen is; wanneer we als 't ware staan op de puinhoopen van ons geluk, zijn we zoo geneigd alle gedachten op onszelf en eigen leed te concentreeren. En de kinderen verhinderen dit. Ze dwingen ons, te treden buiten ons eigen zelf; te denken aan hun geluk, aan hun welzijn.

Ook is er door hen een hechte band aan 't verleden. 't Is niet zoo volkomen een afgesneden deel van het leven. De kinderen houden niet alleen de heugenis aan dat verleden wakker (welke vrouw, die waarlijk liefhad, zou dit verleden met zijn liefde vergeten?) maar ze zijn zelf uit dat verleden opgebloeid.

En als de kinderen groot worden! Als de moeder zoo gelukkig mag zijn, hen te zien wandelen op den eenig goeden weg! Als ze in de zonen mag herkennen het beeld van hun overleden vader! Als, wanneer moeder oud is geworden, op hun beurt de kinderen zorgen voor haar!

Moeder, zie niet zoo strak uit dat raampje!

Zie niet aldoor maar naar het verleden, dat voorbijging!

Zie ook eens naast u.

Neem het kleine handje, dat misschien koud geworden is, in de uwe.

Is het wellicht, omdat moeder niet naar haar omziet, dat die kinderoogen zoo droevig staan?

Denk er aan, moeder, er is ook een andere toekomst dan ik zoo even schetste.

Er is ook een toekomst, waarin de kinderen vreemd leven naast moeder, die er niet in kan komen, dat zij, jong als zij zijn, reeds schijnen vergeten te hebben, waar moeders hart nog bloedt.

Er is ook een toekomst, waarin de kinderen, niet gelokt door liefde, doch afgeschrikt door niet-begrijpen, ver weg dwalen van de paden, waarop vader en moeder wandelden.

En nu zegt gij, en ik weet het wel zonder dat gij het zegt: ook de beste opvoeding geeft geen waarborg, dat de kinderen zullen blijven bij 't geen moeder hun geleerd heeft.

Maar indien ze er niet bij blijven, indien ze afdwalen, laat het tenminste niet door uw schuld zijn. Bespaar u het zelfverwijt. En laat ook uw *dwalend* kind niet los.

Moeder, tuur niet zoo strak naar buiten.

Zie niet steeds op 't geen voorbijging.

Zie ook eens naast u.

Maar vooral: blik ook omhoog!

't Is zulk een moeilijk werk: kinderen op te voeden.

Ze op te voeden voor een goede positie in de maatschappij is al zwaar.

Maar ze op te voeden voor het koninkrijk Gods is oneindig veel moeilijker.

Is onmogelijk, wanneer we 't doen willen in eigen kracht.

Is al onmogelijk, waar vader en moeder in liefde samenwerken. Hoe veel te meer dan, wanneer ge alleen staat.

Maar ge staat niet alleen.

God gaf u uw kinderen.

Hij gaf ze u, opdat gij ze zoudt leiden tot Hem!

Maar doe het dan ook niet zonder Hem.

Doe het geen oogenblik zonder Hem.

En Hij zal u niet alleen laten.

Hij zal u ook in den vreemde en onder vreemden niet eenzaam doen zijn.

J. M. WESTERBRINK—WIRTZ.

M. SCHNEIDER 1899

1899